

25-годишен живот и само в около осем творчески години - кръгло 500 стихотворения. Прозата му също не е малка.

Кога смогваше, как смогна? Той, както видяхме, през 1917 г. пише по 4-5-6 стихотворения на седмица, като печаташе едновременно в "Смях и сълзи" и "Българин", а от ~~януари~~^{март} 1917 г. нататък - в "Смях и сълзи" и "Барабан".

Смогваше, защото идеята черпеше от живота, от всичко околно. Нищо не измисляше, нищо у него не беше книжно. ~~В~~^{За} наблюдателен човек, като него, животът е пълен с моменти, които могат да бъдат писателски изпозувани. Технически смогваше, защото си играеше с рими, като с проза. Табикновен дар да излива мисълта си ~~в~~ в рими. Успяваше още, защото пишеше в каквато да е обстановка: при ~~шум~~ шум в бозаджийницата, при разговори около него, в трамвая на коляно, по печатарските каси; по-рано в Техническото училище във време на час, а сетне - във Военното училище; посред улицата... Един ден пред пътната врата на моя дом, преди да позвъни, написал цяла петстотинна хумореска.

А веднаж, когато се движехме по бул. "Дондуков", той ненадейно измъкна от джѐба си листче, облегна го на тефтерчето си и с ~~много~~ молвивче зананиза думи. По това време край нас минаваше германска войскава колона и един офицер ни доближи и започна да разправя нещо. Разбра се, че е недоволен, загдето моят другар бележи... Оправихме се - не сме били шпиони...

- Цваби! - казваше Христо презрително...

1918

"Смях и сълзи" спря. Но не спряха и нашите срещи с Христо. Макар, че сега те не бяха "делови" и честотата им не беше наложителна, ние се виждахме пак много често.

- По инерция, - казваше той.

Говорехме за продължаването на "Смях и сълзи", като избегнеме някои организационни грешки; за превръщането на списанието в нещо по-солидно: с хубава хартия, многоцветен печат, обединяване на най-добрите автори-хумористи, засилване на бойността му...

Във Военното училище създаванията ставаха продължително. Струпаха се много посетители, но около Редбал биваха най-много: и роднини, и приятели. Веднаж малкият му брат, Антон /около 6 години по-малък/ спомена нещо за авторство... И той се е гласел поет да става... Христо се засмя сърдечно и каза:

- Не, Антоне, стигат двама поети в нашето семейство! - ~~както казва~~